

маранъ бей. Всичкитѣ съ затаенъ дѣхъ гледали да отминѣ, а той, като че напукъ, пристѣпвалъ бавно, горделиво и нѣкакъ си надменно се огледалъ настрана. По едно врѣме забѣлѣжилъ, че шумата се мърда, помислилъ, че е мишка и хопъ — отгорѣ... Глиганътъ уплашенъ, да го нѣма!... Котаранъ Мърмаранъ бей, уплашенъ сжшо отъ глигана, се покатерва на дървото. Мечката, която гледала това, се уплашва и хопъ долу — върху вълка. Всичкитѣ уплашени се разбѣгали и най-послѣ се събрали да видятъ кой какво е притеглилъ.

„Брей, рекълъ глиганътъ, че отъ дѣ ме видя...“

„Абе, остави се, рекла мечката, ти нищо, ами азъ...“

„Какво? се обадилъ вълкътъ, вие само сте се уплашили, ами азъ... като му падна калпака, че ми смаза кокалитѣ. Ако бѣше скочилъ, незнамъ какво щѣше да стане...“

Зеленъ-Здравецъ.

